

F4F-4 Wildcat late

eduard

1/48 Scale Plastic Model Kit

WEEKEND
edition

item # 84204

V době vypuknutí války v Pacifiku byl Wildcat hlavním stíhacím letounem, operujícím z palub amerických letadlových lodí. Japonská Zera byla sice rychlejší i obratnější, piloti Wildcatů jim přesto dokázali úspěšně čelit.

Společnost Grumman se stala na počátku 30. let hlavním dodavatelem stíhacích letounů US Navy díky dvouplošníku FF a nástupcům F2F a F3F. V roce 1935 již ale dvouplošníky zastarávaly a s prototypem XF4F-1 (tovární označení G-19) již Grumman proti jednoplošnému Brewsteru F2A-1 Buffalo v soutěži US Navy na nový stíhací letoun neuspěl. U Grummanu tak nakonec přepracovali XF4F-1 na celokovový jednoplošník, označený jako XF4F-2 (G-18).

Trup byl převzat jen s malými změnami, zcela nové bylo samozřejmě křídlo, které využívalo nový profil NACA 230. K pohonu byl vybrán motor Pratt & Whitney R-1830-66 Twin Wasp s jednostupňovým jednorychlostním kompresorem o maximálním výkonu 750 kW (1000 hp). Palivová nádrž byla umístěna pod kokpitem a měla objem 415 l, za pilotní sedačkou pak byla umístěna ještě nouzová nádrž (75 l). Výzbroj tvořily dva kulomety ráže 7,62 mm v trupu a dva kulomety 12,7 mm v křídle. Pod křídlo také mohly být zavěšeny dvě bomby ráže 45 kg (100 lb). Z předchozích konstrukcí byl převzat složitý podvozek, který pilot zatahoval ručně pomocí kliky do trupu.

První let XF4F-2 byl proveden 2. září 1937, v dubnu 1938 pak proběhly porovnávací zkoušky s XF2A-1 Buffalo a také s letounem Seversky XFN-1. Prototyp Wildcatu byl sice nejrychlejší, dosáhl 466 km/h oproti 450 km/h u Buffala a 402 km/h u XFN-1, ovšem požadavek námořnictva na rychlost alespoň 482 km/h nesplnil. Wildcat byl navíc oproti Buffalu hůře ovladatelný, měl motor komplikovanější konstrukce a jeho konkurent měl výhodu hydraulicky ovládaného podvozku. Byl to tedy Brewster, kdo obdržel objednávku na dodání 54 kusů produkční verze F2A-1 Buffalo. U Grummanu se ale nevzdali a začali pracovat na vylepšené verzi XF4F-3 (G-36).

Na třetí pokus

Trup byl prodloužen na 8,53 m ale jinak byl převzat téměř beze změny. Bylo také zvětšeno rozpětí křídel (z 10,36 m na 11,58 m), která dostala hranatější půdorysný tvar. K pohonu byl vybrán motor P&W XR-1830-76 s dvoustupňovým dvourychlostním kompresorem o výkonu 890 kW (1200 hp). Prototyp absolvoval první let 12. února 1939 a dosáhl rychlosti 537 km/h. Protože se opožďovaly dodávky již objednaných F2A-1, rozhodlo se námořnictvo 8. srpna 1939 zadat Grummanu stavbu 54 Wildcatů, jak byl nový letoun pojmenován. První z nich byl dodán v únoru 1940.

Sériové F4F-3 doznaly změny výzbroje. Trupové kulomety 7,62 mm byly odstraněny, namísto toho byly v křídle instalovány čtyři zbraně ráže 12,7 mm. Křídlo F4F-3 ještě nemělo sklápěcí mechanismus, ten byl zaveden až u verze F4F-4.

V britských službách

Dříve než nový letoun objednalo americké námořnictvo, přispěchala se svou objednávkou Francie, která objednala 81 letounů s exportním označením G-36A. Ty byly poháněny motorem Wright R-1820-G205A-2 Cyclone s jednostupňovým dvourychlostním kompresorem o výkonu 850 kW (1000 hp). Výzbroj mělo tvořit šest kulometů Darne 7,5 mm.

Do Francie se ale nedostaly. Po jejím pádu byly přestavěny podle britské specifikace (výzbroj změněna na čtveřici kulometů ráže 12,7 mm) a zaimovaly k letectvu britského námořnictva (FAA). Zde sloužily pod názvem Martlet (v lednu 1944 byl změněn na Wildcat).

Pacifický dřích

Wildcat byl v době útoku na Pearl Harbor nosným typem amerického námořního letectva a jako takový se musel postavit nebezpečnému protivníkovi, japonskému Zeru. Z hlediska výkonů a obratnosti za ním sice zaostával, ale díky robustní konstrukci, poměrně silné pancéřové ochraně a samosvorným nádržím snesl mnohem větší poškození v boji. Kromě toho pomáhala americkým pilotům také správná obranná taktika Thach Weave, kterou zpracoval ještě před vypuknutím války Lt. Cmdr. John S. „Jimmy“ Thach. Spočívala v křížení letových drah spolupracujících letounů, díky čemuž přivedl napadený stroj nepřítele za zádí před hlavně kulometů svého kolegy. Během bojů o Guadalcanal pak piloti Wildcatů používali s úspěchem útočnou taktiku přepadů z velké výšky ve stylu „udeř a zmiz“.

Teprve v roce 1943 se objevily nové americké stíhací letouny, které japonská Zera výrazně překonaly. Grumman F6F-3 Hellcat a Vought F4U-1 Corsair. Zkraje roku 1943 tak byla u Grummanu výroba Wildcatů ukončena, nicméně General Motors v ní pokračoval pod označením GM-1 (identický k verzi F4F-4, ale se čtyřmi kulomety) a GM-2 s výkonnějším motorem, který představoval verzi optimalizovanou pro službu na malých eskortních letadlových lodích. Celkem bylo vyrobeno 7860 Wildcatů a Martletů všech verzí.

Tato stavebnice: F4F-4 Wildcat late

Jak ukázaly zkušenosti, výzbroj čtyř kulometů ráže 12,7 mm nebyla dostatečně efektivní v boji s vícemotorovými letouny. První požadavek na zesílení výzbroje přišel od britské Admirality, stejně jako žádost o vybavení Wildcatu sklopným křídlem. Výsledkem byla verze F4F-4, která dostala pár půlpalcových kulometů navíc. Grumman však čelil nárůstu hmotnosti letounu, který už tak neměl výkonu na rozdávání, a tak se snažil ztěžknout stroje omezit. Projevilo se to v nesené zásobě munice. Namísto 450 nábojů na hlavě u F4F-3 měl F4F-4 jen 250 nábojů na každou z šesti hlavních, což zkrátilo dobu střelby ze 34 na 20 sekund.

Pro skládání křídla byl použit systém „Sto-Wing“, který vyvinul Leroy Grumman. Vnější část křídla se sklápěla dozadu a zároveň se přetáčela do téměř vertikální polohy. To umožňovalo složit větší část křídla, než tomu bylo u vertikálního sklápění, které omezovala výška hangáru letadlové lodi. Systém sklápění křídel umožňoval skladovat pět letounů F4F-4 na stejném místě, které zabíraly dva letouny F4F-3. U pilotů se F4F-4 nesetkaly s nadšením. Kvůli zvýšené hmotnosti byly méně hbité při manévrování a především byla citelně snížena rychlost stoupání. Rané produkční série si zachovaly uložení záchranného člunu ve hřbetu trupu za kabinou, schránka měla na rozdíl od F4F-3 otevírání pouze vpravo. U pozdějších výrobních sérií byla tato schránka zrušena a záchranný člun se stal součástí pilotovy sady pro přežití.

ATTENTION

*

UPOZORNĚNÍ

*

ACHTUNG

*

ATTENTION

*

注意

Carefully read instruction sheet before assembling. When you use glue or paint, do not use near open flame and use in well ventilated room. Keep out of reach of small children. Children must not be allowed to suck any part, or pull vinyl bag over the head.

Před započetím stavby si pečlivě prostudujte stavební návod. Při používání barev a lepidel pracujte v dobře větrané místnosti. Lepidla ani barvy nepoužívejte v blízkosti otevřeného ohně. Model není určen malým dětem, mohlo by dojít k požití drobných dílů.

INSTRUCTION SIGNS

*

INSTR. SYMBOL

*

INSTRUKTION SINNBILDEN

*

SYMBOL

*

記号の説明

OPTIONAL
VOLBA

BEND
OHNOUT

SAND
BROUSIT

OPEN HOLE
VYVRTAT OTVOR

SYMETRICAL ASSEMBLY
SYMETRICKÁ MONTÁŽ

REMOVE
ODRÍZNOUT

REVERSE SIDE
OTOČIT

APPLY EDUARD MASK
AND PAINT
POUŽIT EDUARD MASK
NABARVIT

PLEASE CHECK THE LATEST VERSION OF THE INSTRUCTIONS ON www.eduard.com

PARTS

*

DÍLY

*

TEILE

*

PIÈCES

*

部品

A>
82200 A

C>
82200 C

H>
82200 H

L>
82200 L

M>
82200 M

N>
82200 N

PLASTIC PARTS

-Parts not for use. -Teile werden nicht verwendet. -Pièces à ne pas utiliser. -Tyto díly nepoužívejte při stavbě. - 使用しない部品

COLOURS

*

BARVY

*

FARBEN

*

PEINTURE

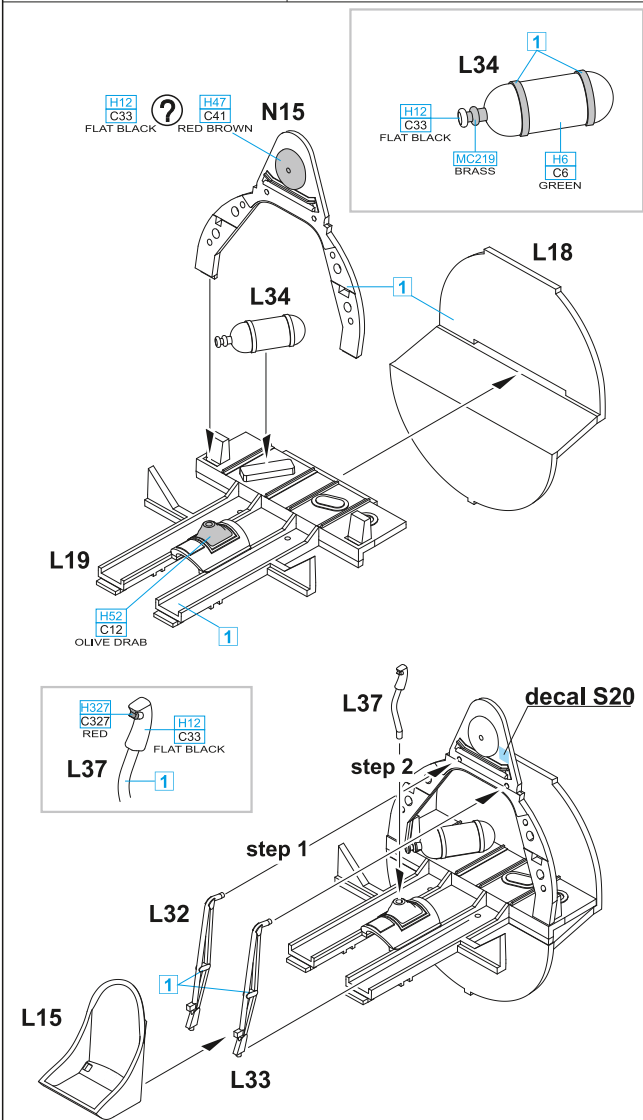
*

色

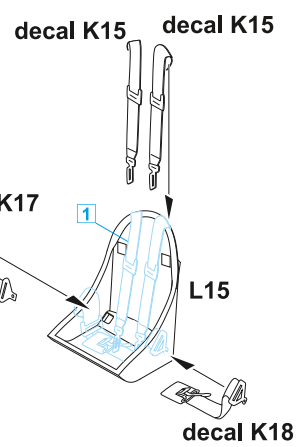
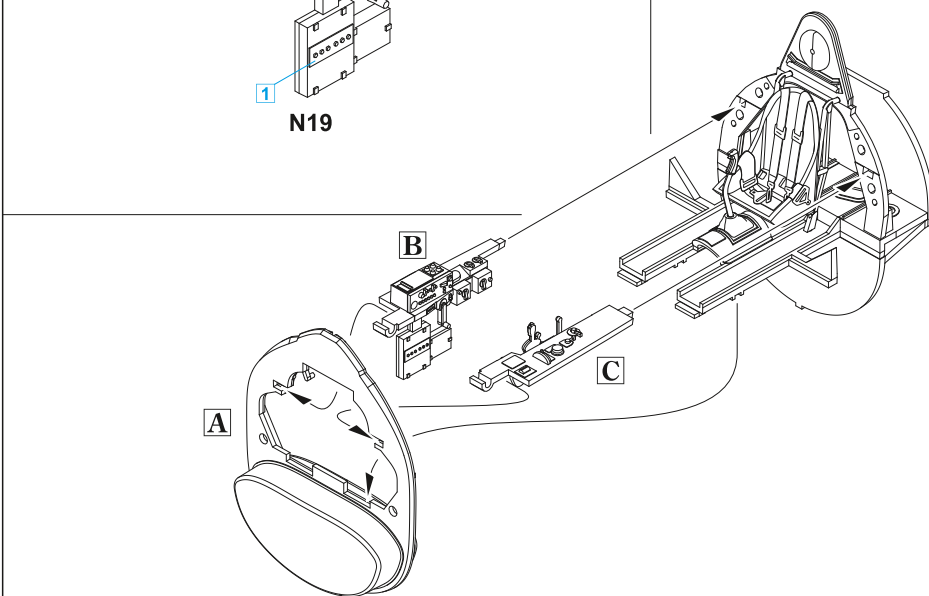
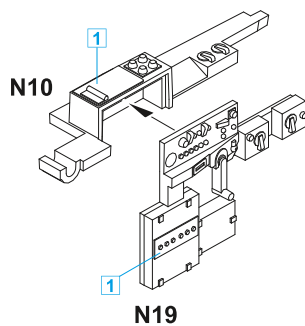
GSI Creos (GUNZE)		
AQUEOUS	Mr.COLOR	
H1	C1	WHITE
H2	C2	BLACK
H6	C6	GREEN
H8	C8	SILVER
H12	C33	FLAT BLACK
H47	C41	RED BROWN
H52	C12	OLIVE DRAB
H54	C365	NAVY BLUE
H56	C366	INTERMEDIATE BLUE
H58	C351	INTERIOR GREEN
H77	C137	TIRE BLACK
H90	C47	CLEAR RED
H92	C49	CLEAR ORANGE
H93	C50	CLEAR BLUE

GSI Creos (GUNZE)		
AQUEOUS	Mr.COLOR	
H94	C138	CLEAR GREEN
H306	C306	MEDIUM GRAY
H316	C316	WHITE
H317	C317	GRAY
H325	C325	GRAY
H327	C327	RED
H329	C329	YELLOW
	C367	BLUE GRAY
Mr.METAL COLOR		
MC214		DARK IRON
MC218		ALUMINIUM
MC219		BRASS
Mr.COLOR SUPER METALLIC		
SM201		SUPER FINE SILVER

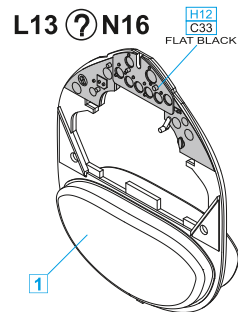
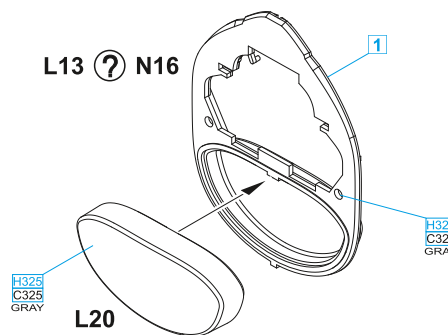
1 = 90% + 10%
 H12 C33 H12 C33
 INT.GREEN FLAT BLACK

B

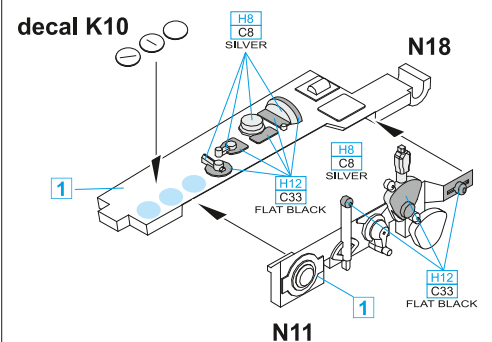

A

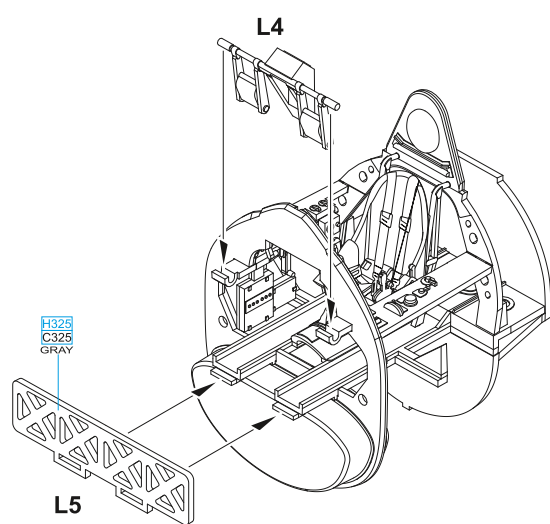
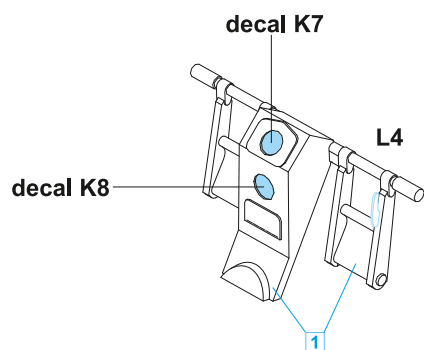

OPTIONAL:
 decals K11, K12, K13

C

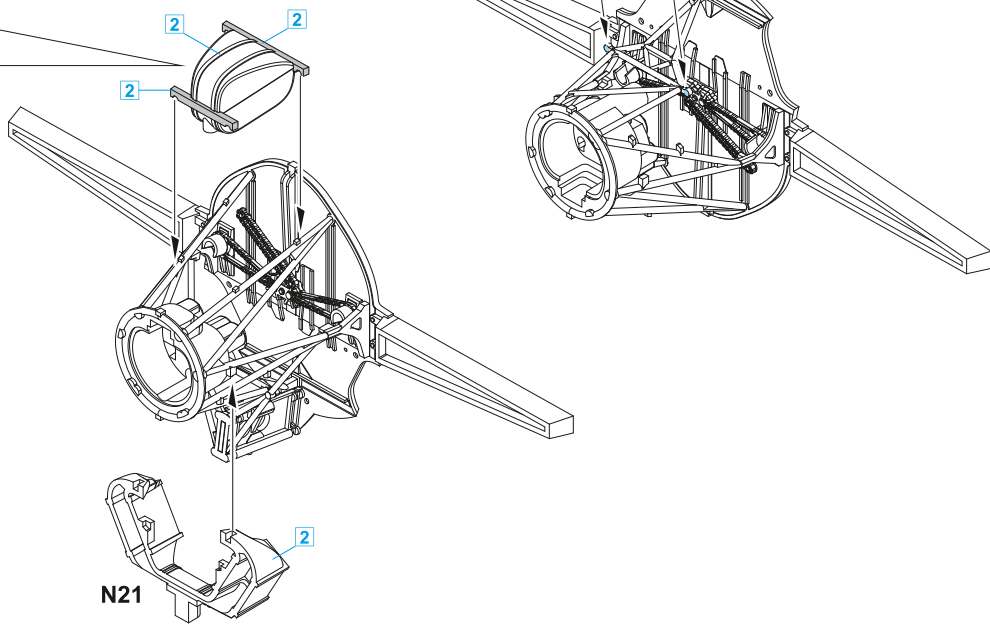
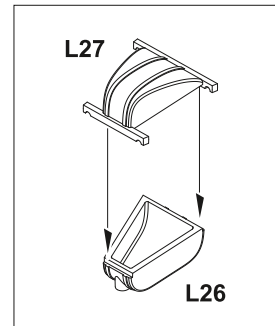
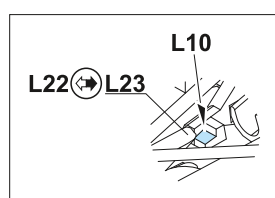
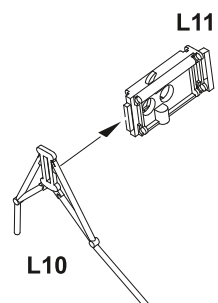
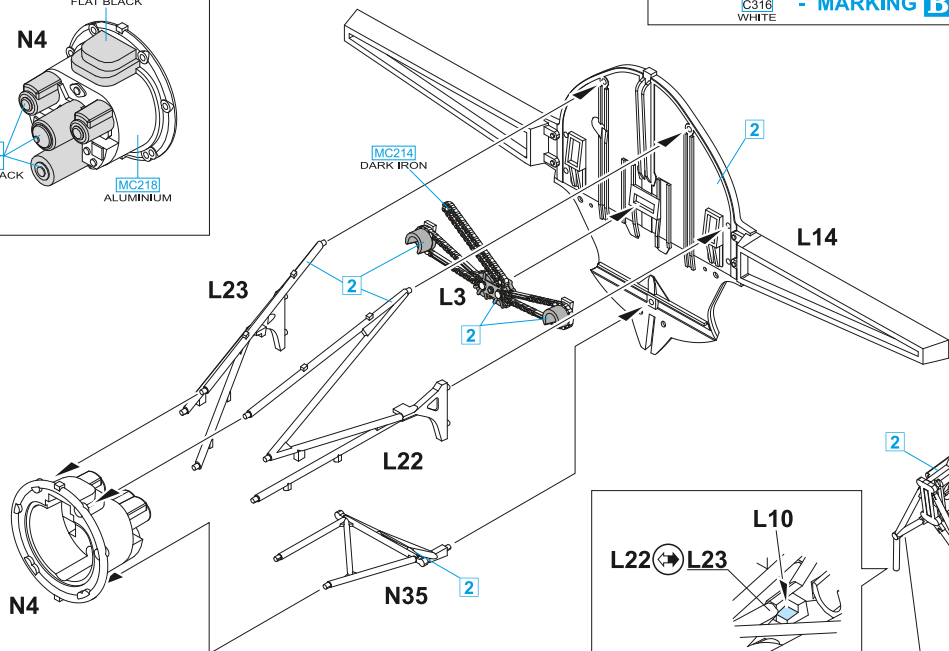
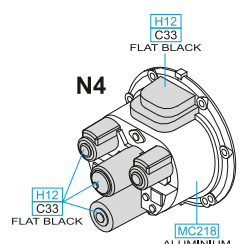
D

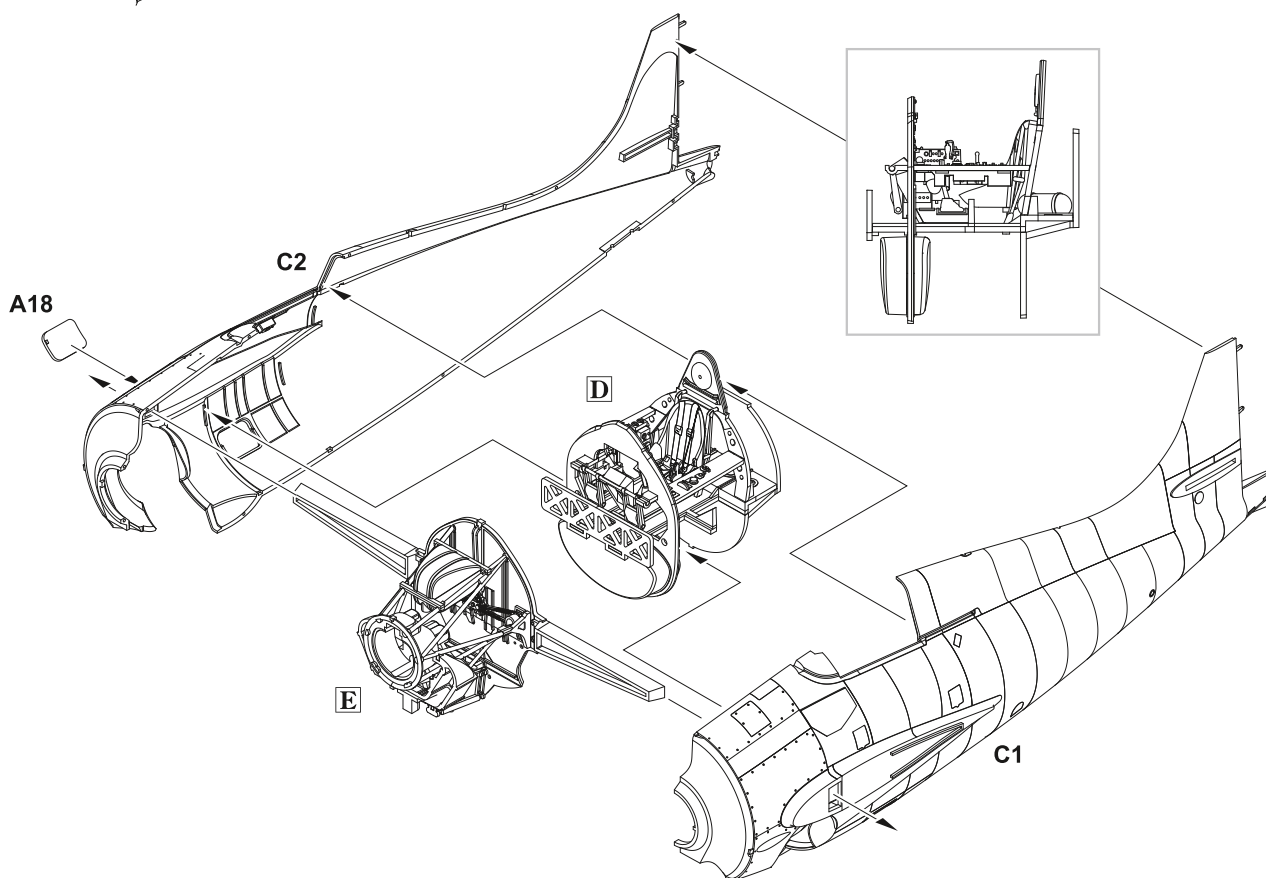
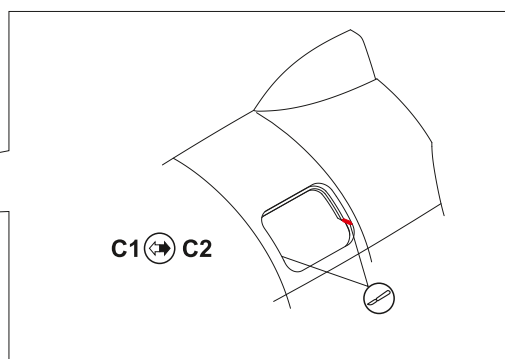
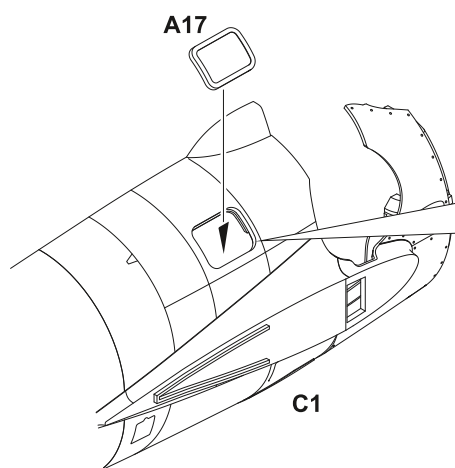
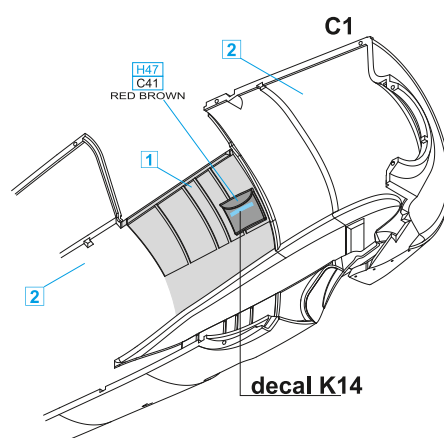
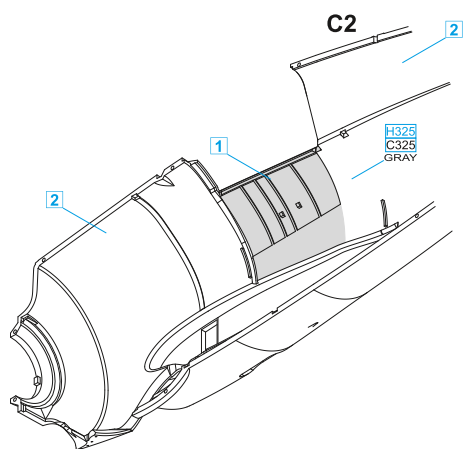

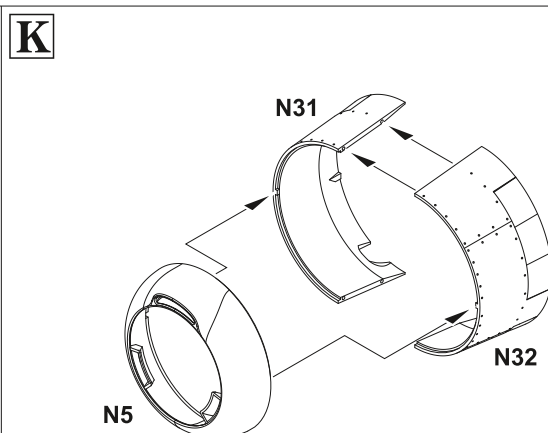
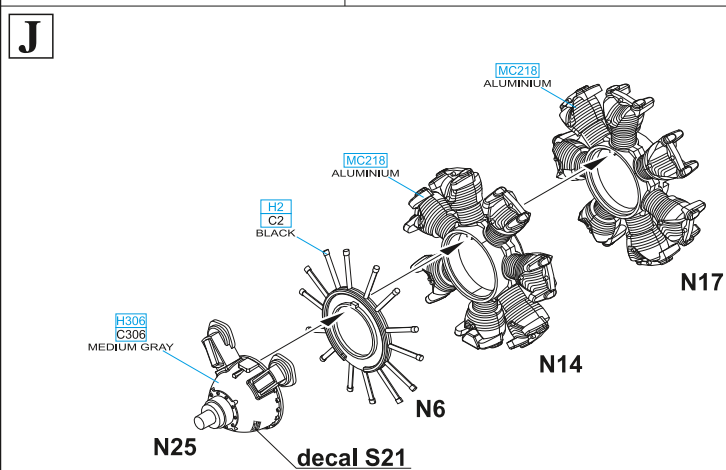
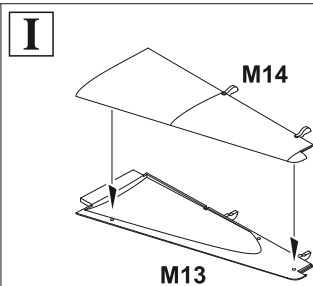
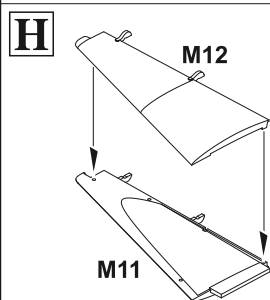
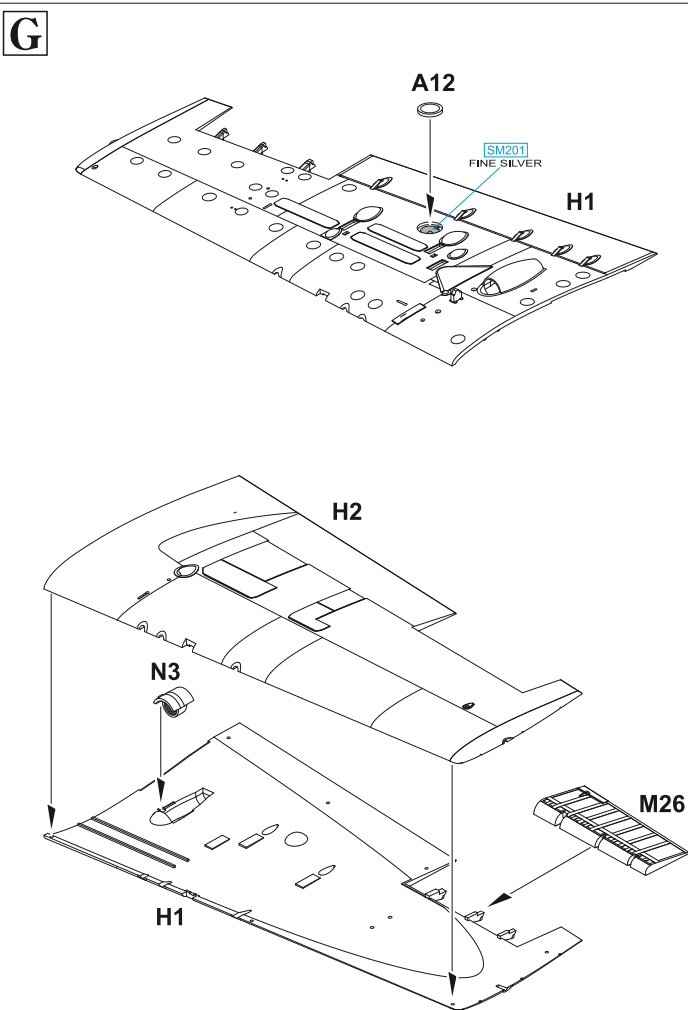
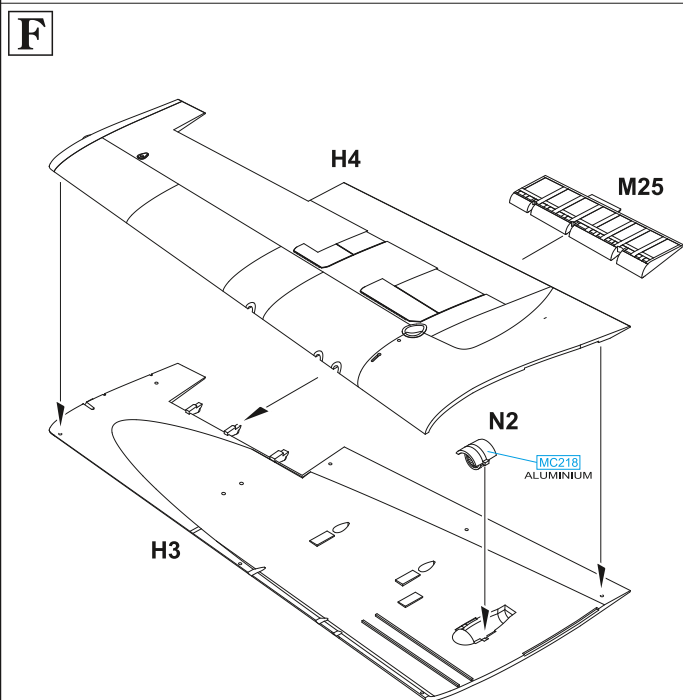
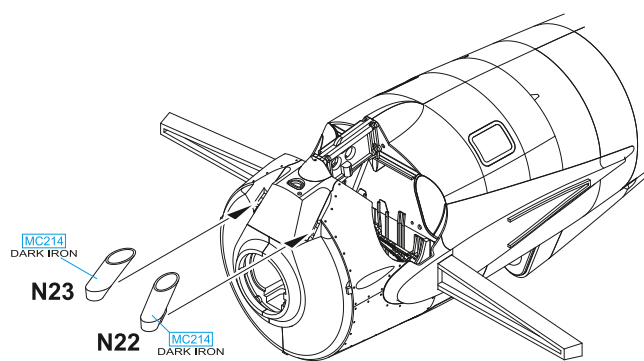
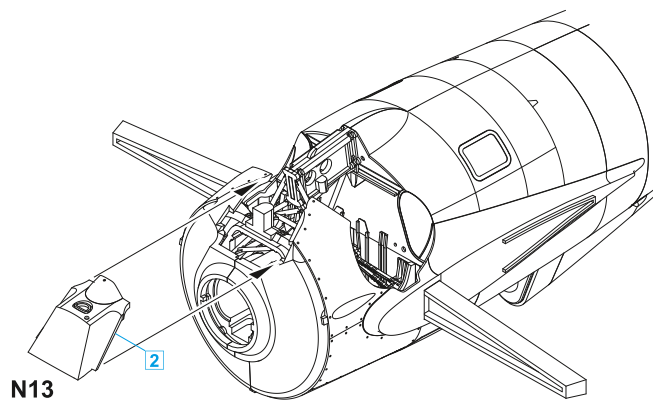
E

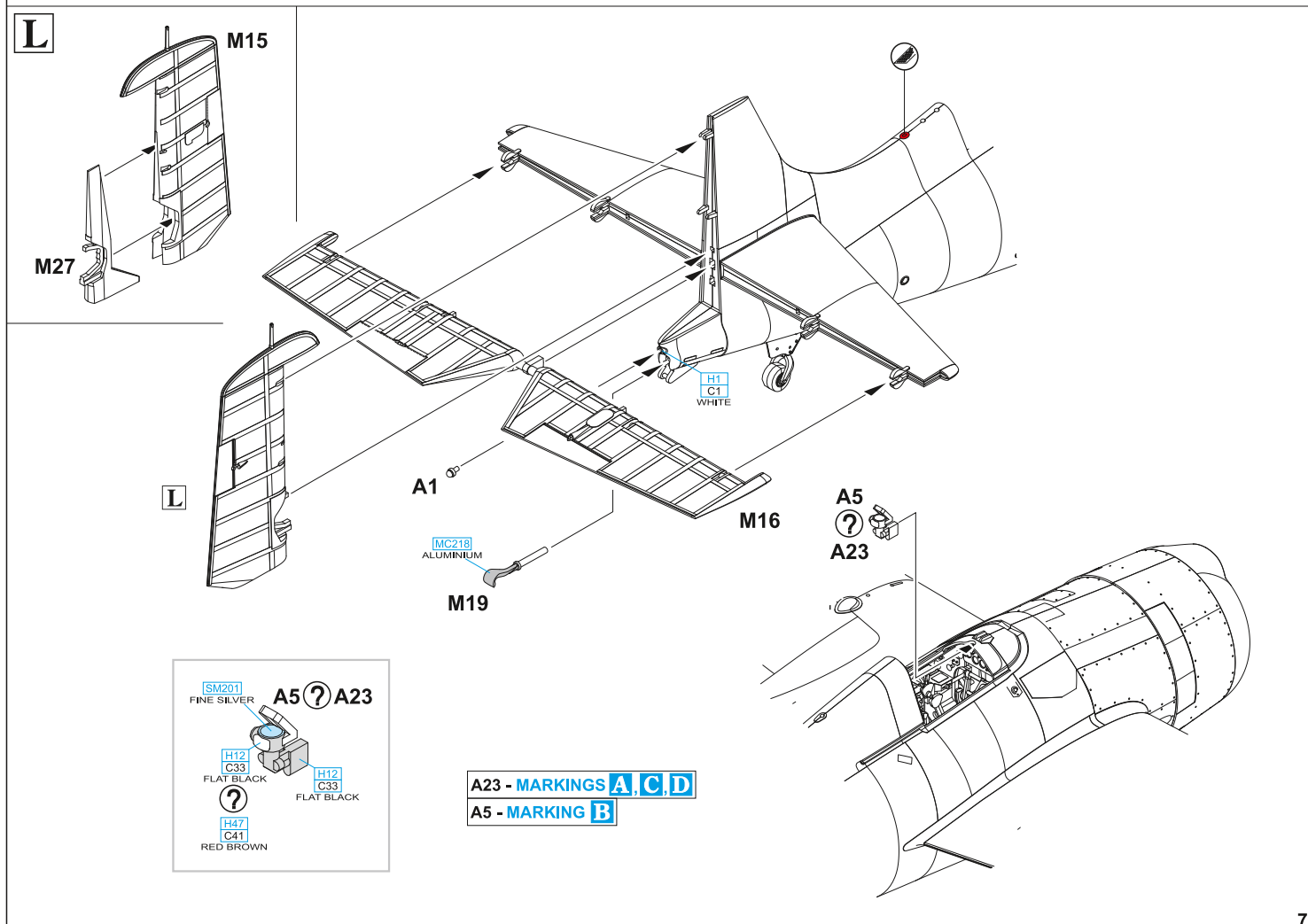
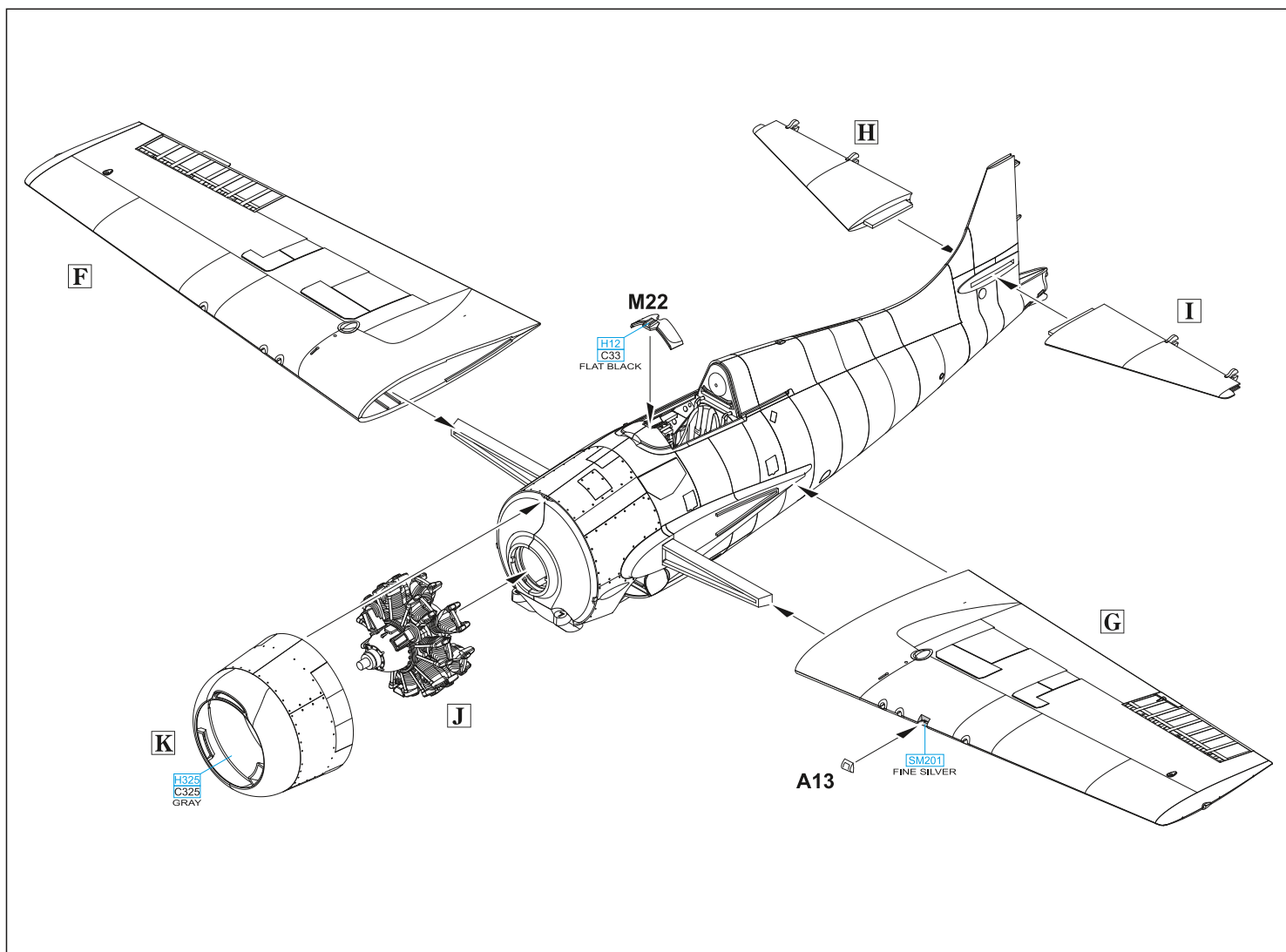
2 =

H325	- MARKINGS A, C, D
C325	
GRAY	
H316	- MARKING B
C316	
WHITE	

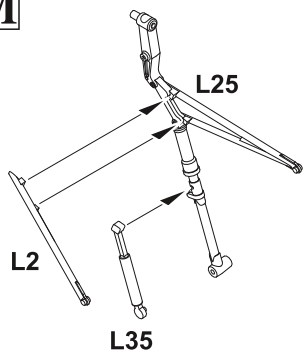

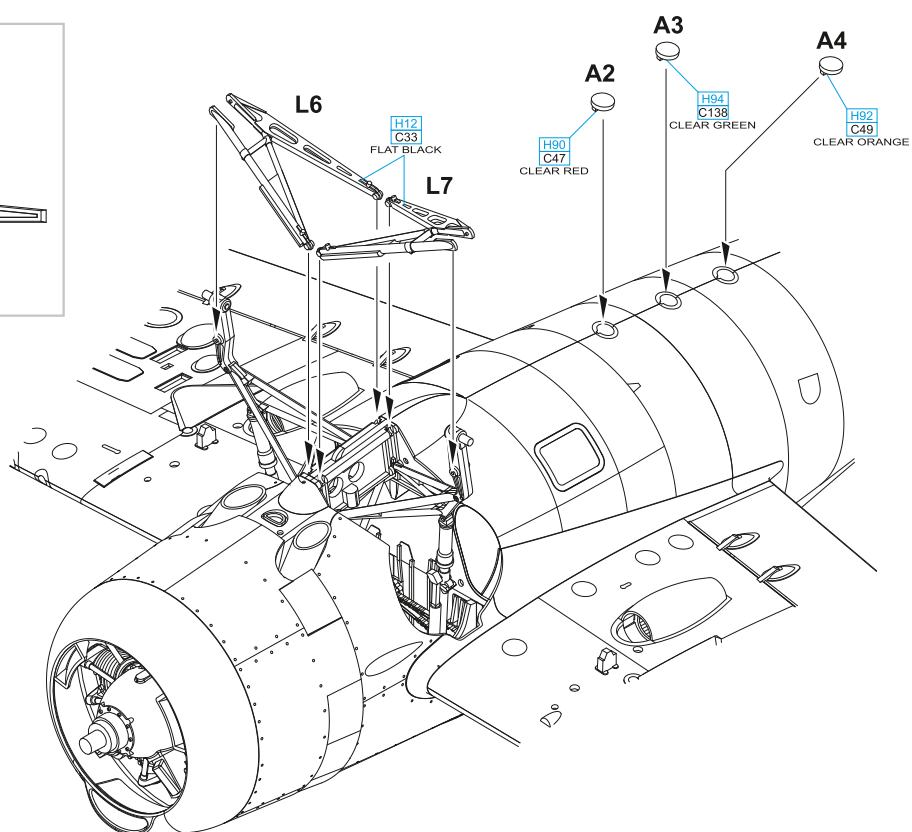
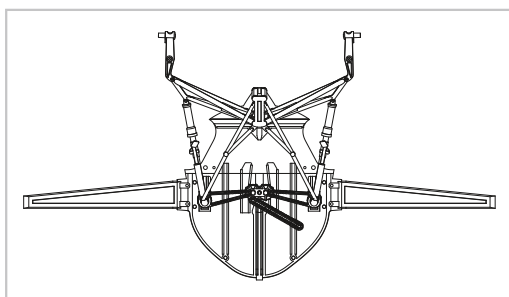
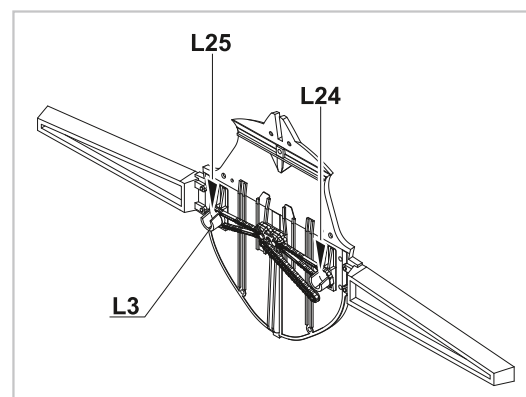
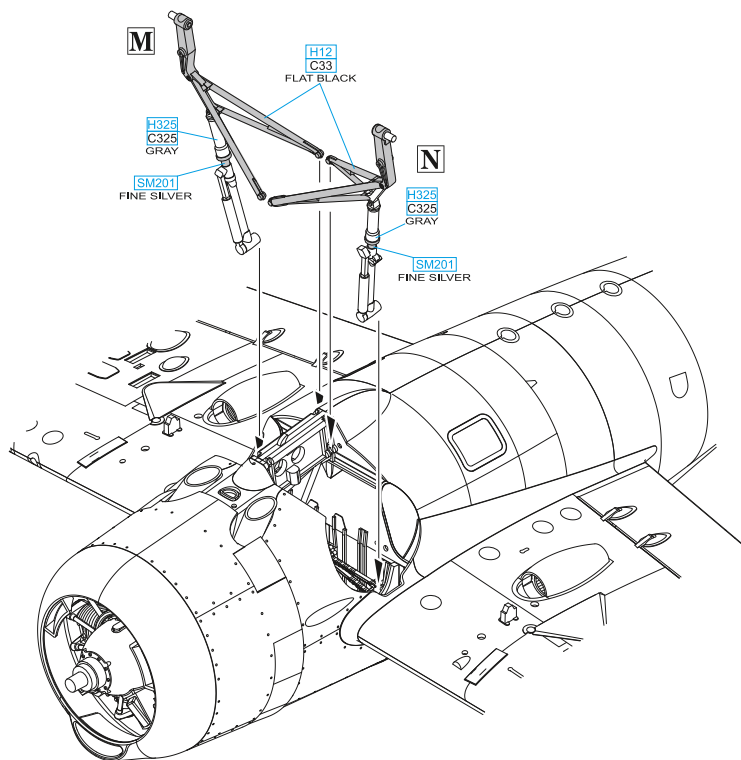
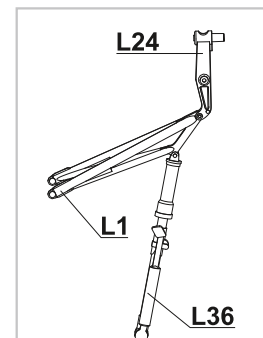
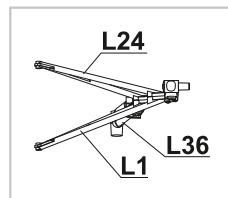
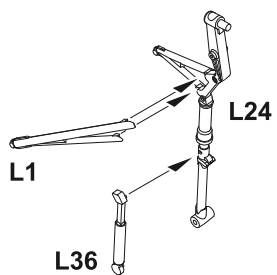

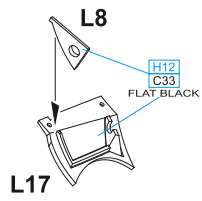
M

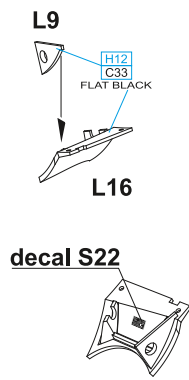
N

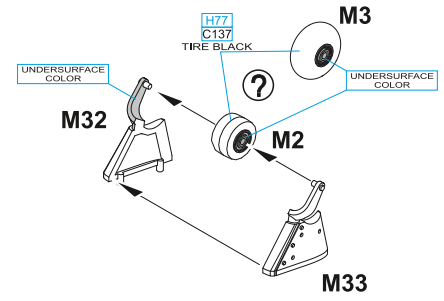
O

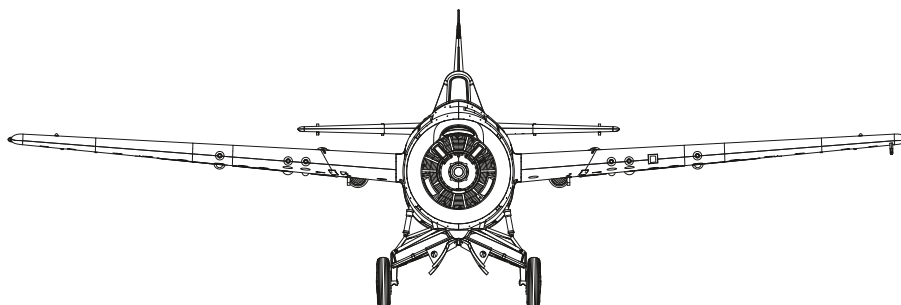
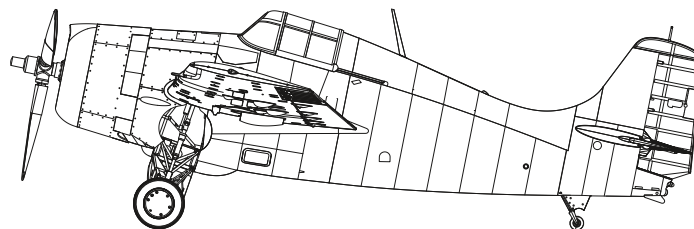
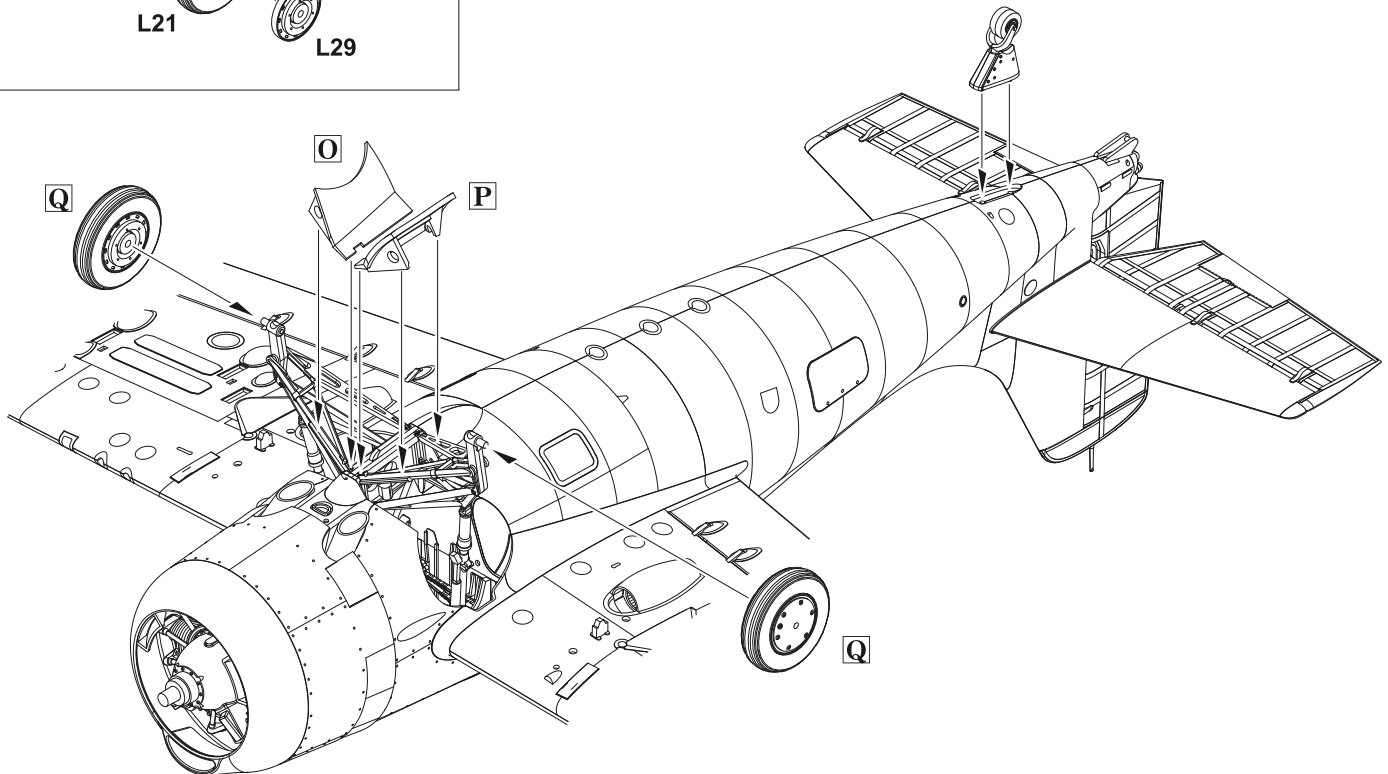
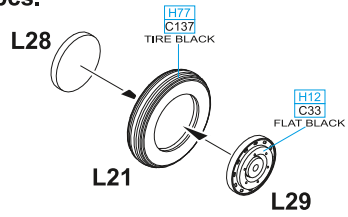
P

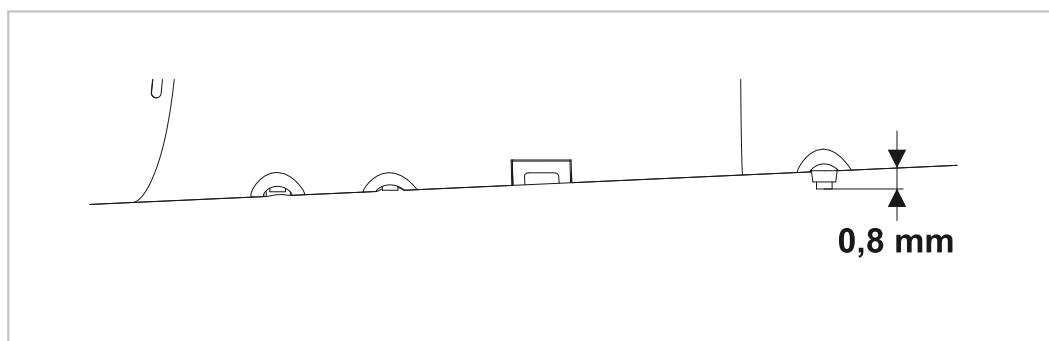
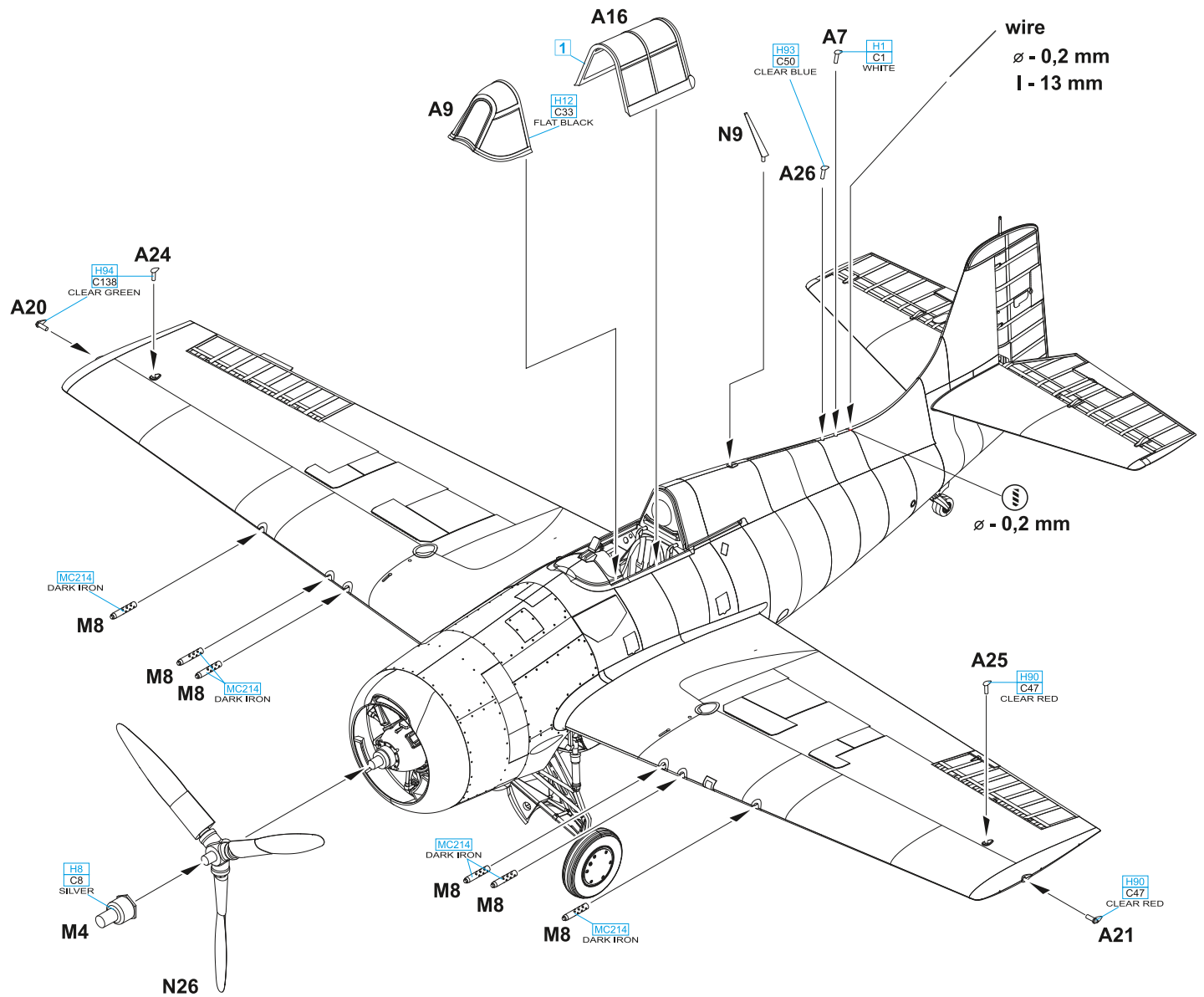
M3 - MARKINGS	A, D
---------------	------

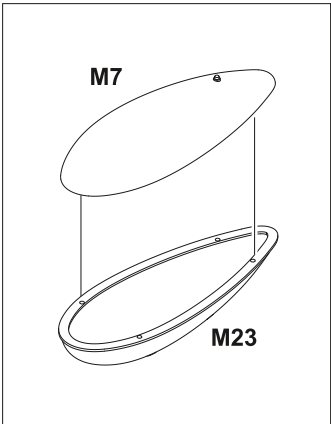
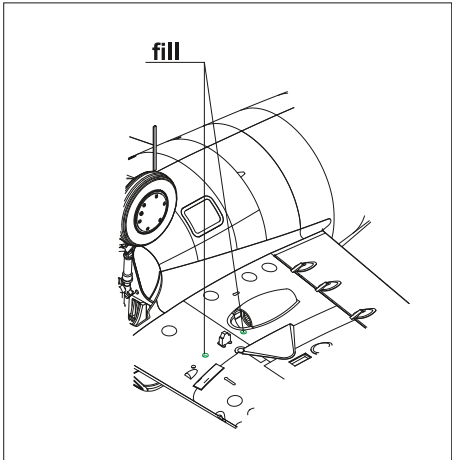
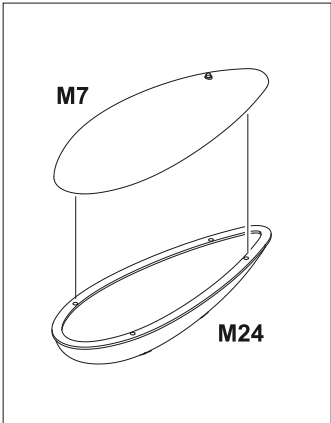
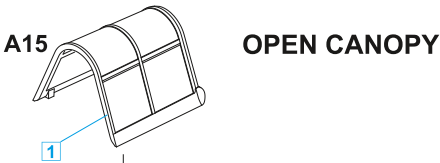
M2 - MARKINGS **B, C**

Q 2 pcs.

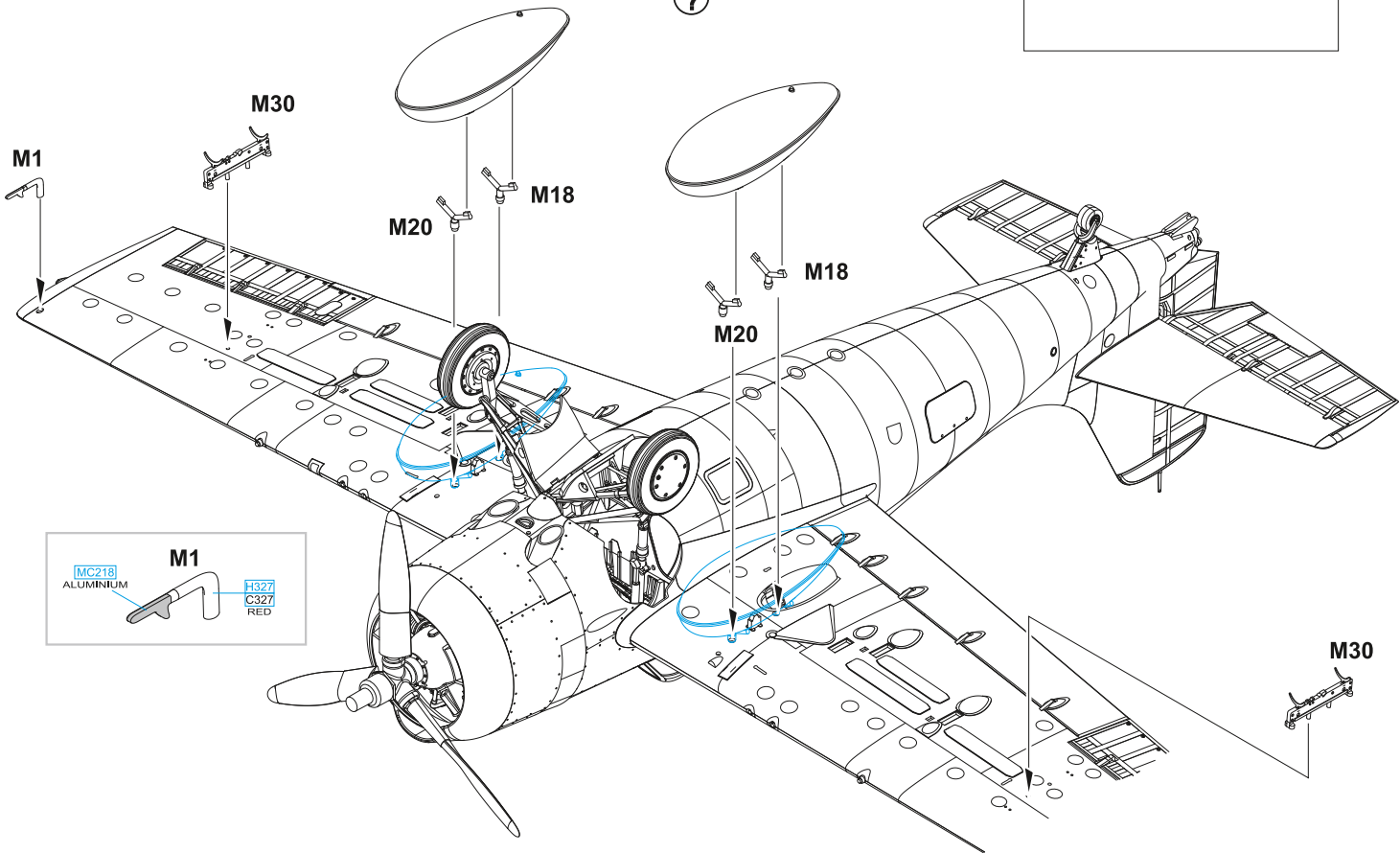

CLOSED CANOPY

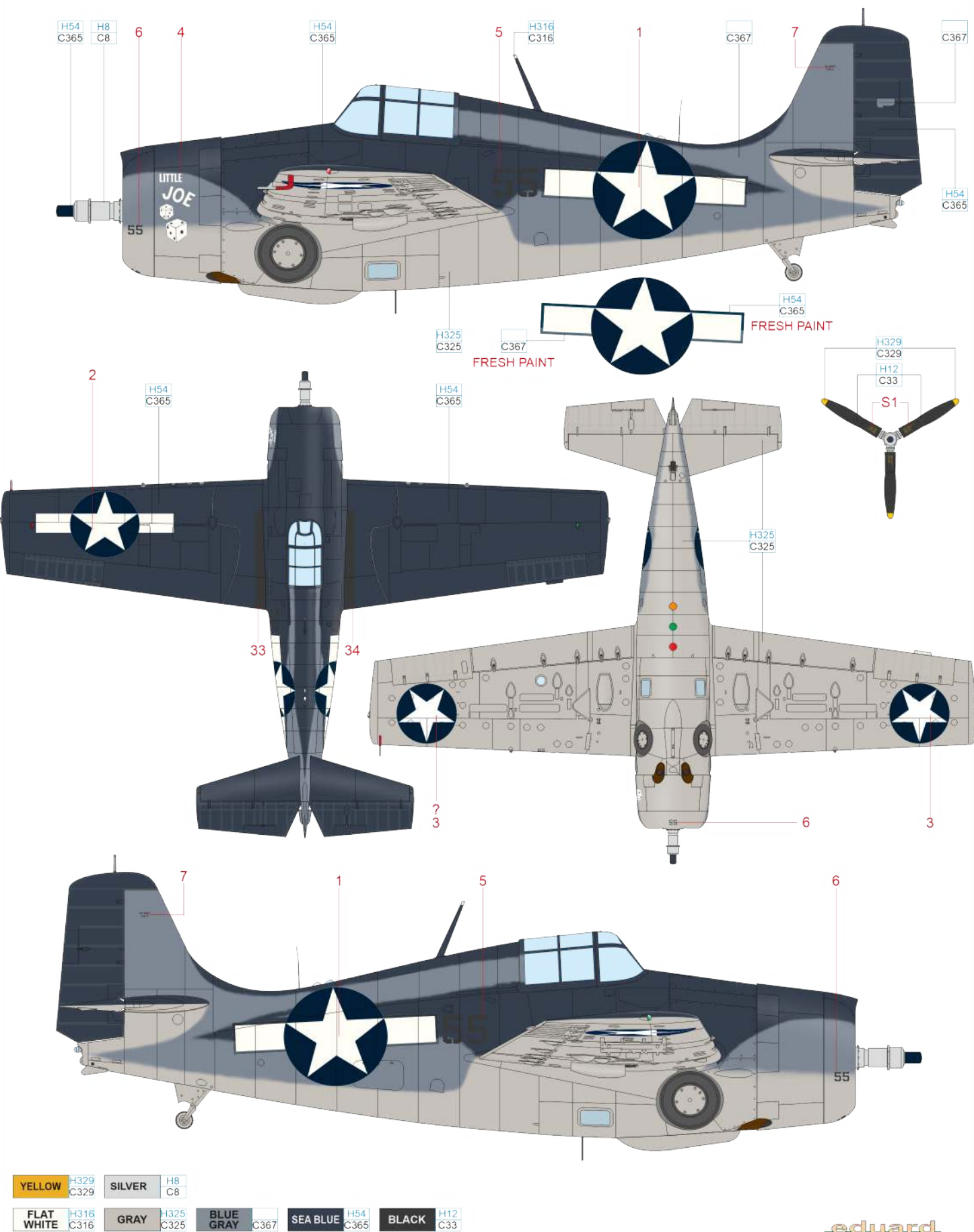

?

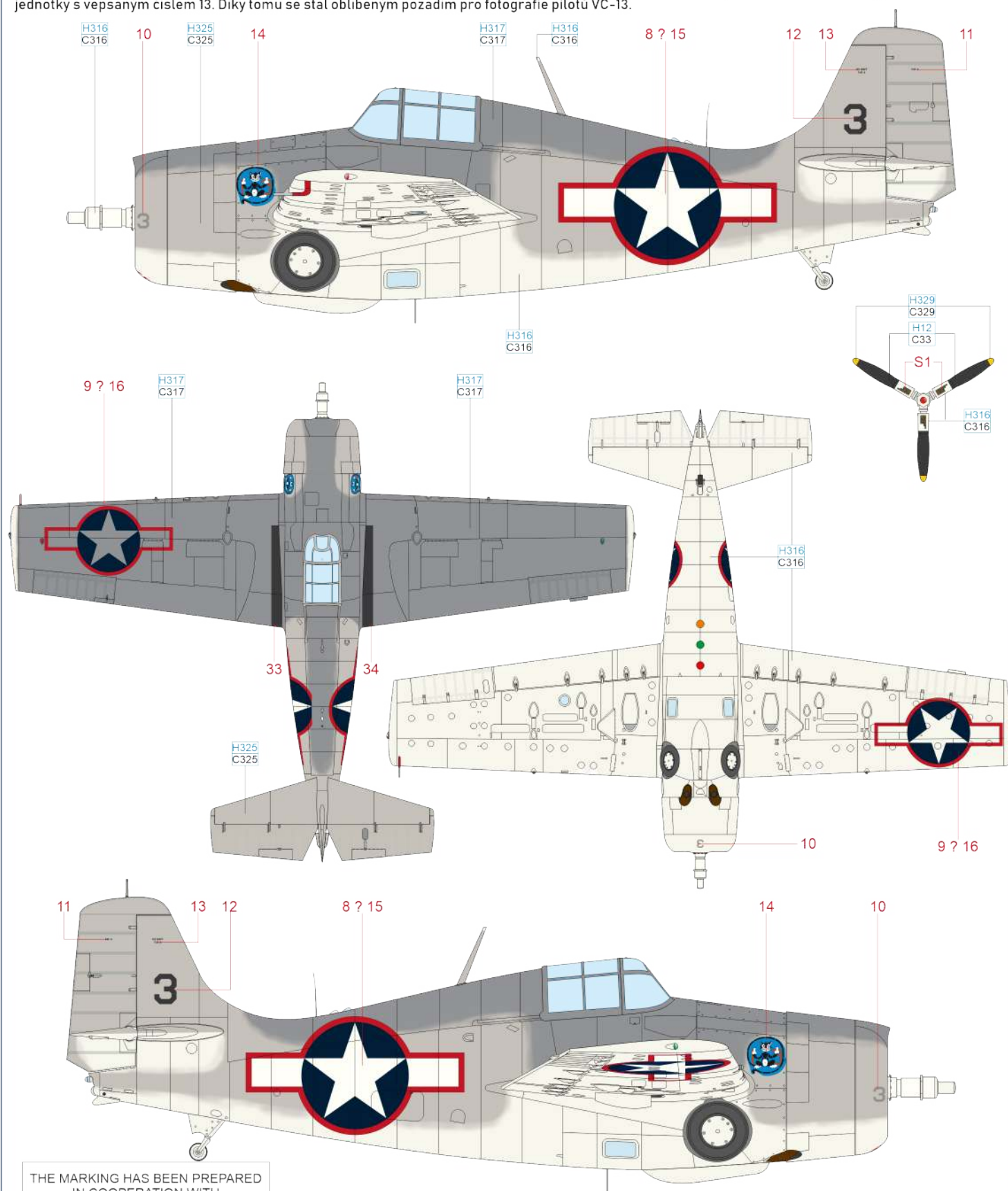
A

Marine Fighting Squadron 441 (VMF-441) byla vytvořena 1. října 1942 v Tutuile na Americké Samoe z části VMF-111 a létala na letounech F4F Wildcat. Do konce května 1943 se celá squadrona přesunula do Funafuti na Elliceových ostrovech a 28. září 1943 následoval další přesun na základnu Nanumea. Squadrona se v prosinci 1943 přesunula zpět do Tutuily, kde přezbrojila na F4U-1 Corsair. VMF-441 byla známa také pod přezdívkou The Blackjacks. Jednotce bylo během 2. světové války připsáno celkem 49 sestřelených letadel a po kapitulaci Japonska byla 11. července 1946 deaktivována. Zobrazený Wildcat nesl nestandardní kamufláž u které byl na původní starší schéma v odstínech Blue Gray/Light Gray nově doplněn na horních plochách trupu a křídel třetí odstín Semi-Gloss Sea Blue. Příď letounu zdobil na levé straně motorového krytu bílý nápis Little Joe s motivem hracích kostek.

B VC-13, USS Core (CVE-13), srpen 1943

V Tacomě postavená eskortní letadlová loď USS Core (CVE-13) třídy Bogue byla uvedena do provozu 10. prosince 1942 a pojmenována byla po zálivu Core Sound. USS Core působila na západním pobřeží u San Diego, ale brzy se připojila k Atlantické flotile, aby se zúčastnila krvavé války proti ponorkám s letouny TBF-1C Avenger a F4F-4 Wildcat na palubě. První bojová plavba Core v Atlantiku trvala od 27. června do 31. července 1943 a VC-13 během ní zasáhla dvojici ponorek. USS Core a VC-13 si do konce roku 1943 připsaly celkem čtyři zničené ponorky a pomohly tak ukončit dobré časy německé ponorkové flotily. Wildcaty na USS Core nesly zajímavou kombinaci barev od tovární modrošedé NS přes světle šedou NS, a také obě tehdy nová schémata ASWN I a II určená pro Atlantik. Zobrazený letoun s černým identifikačním číslem 6 na směrovce měl na trupu nakresleno unikátní provedení emblému jednotky s vepsaným číslem 13. Díky tomu se stal oblíbeným pozadím pro fotografie pilotů VC-13.

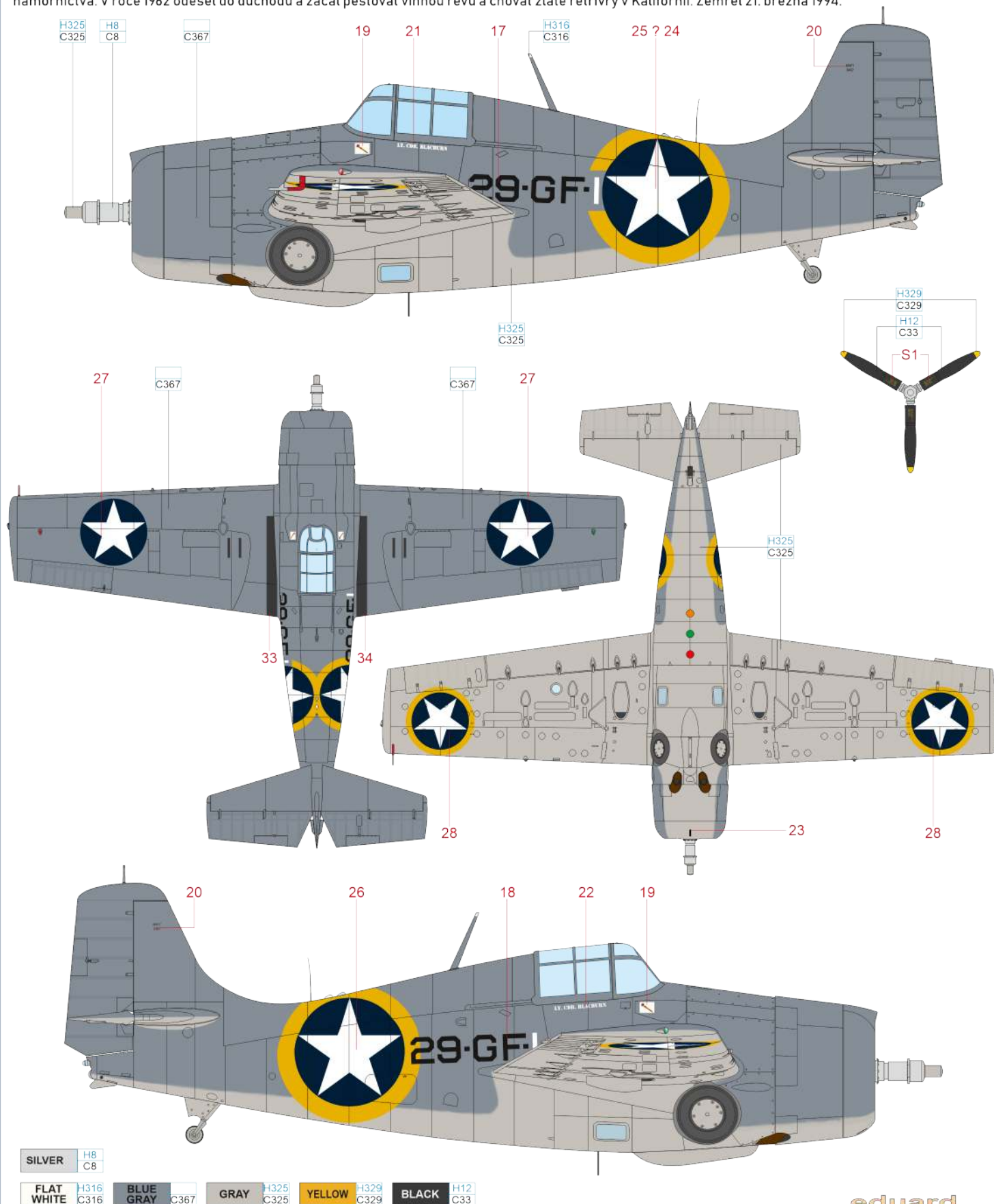
THE MARKING HAS BEEN PREPARED
IN COOPERATION WITH

FLAT WHITE H316 GRAY H317 GRAY H325 YELLOW H329 BLACK H12
C316 C317 C325 C329 C33

eduard

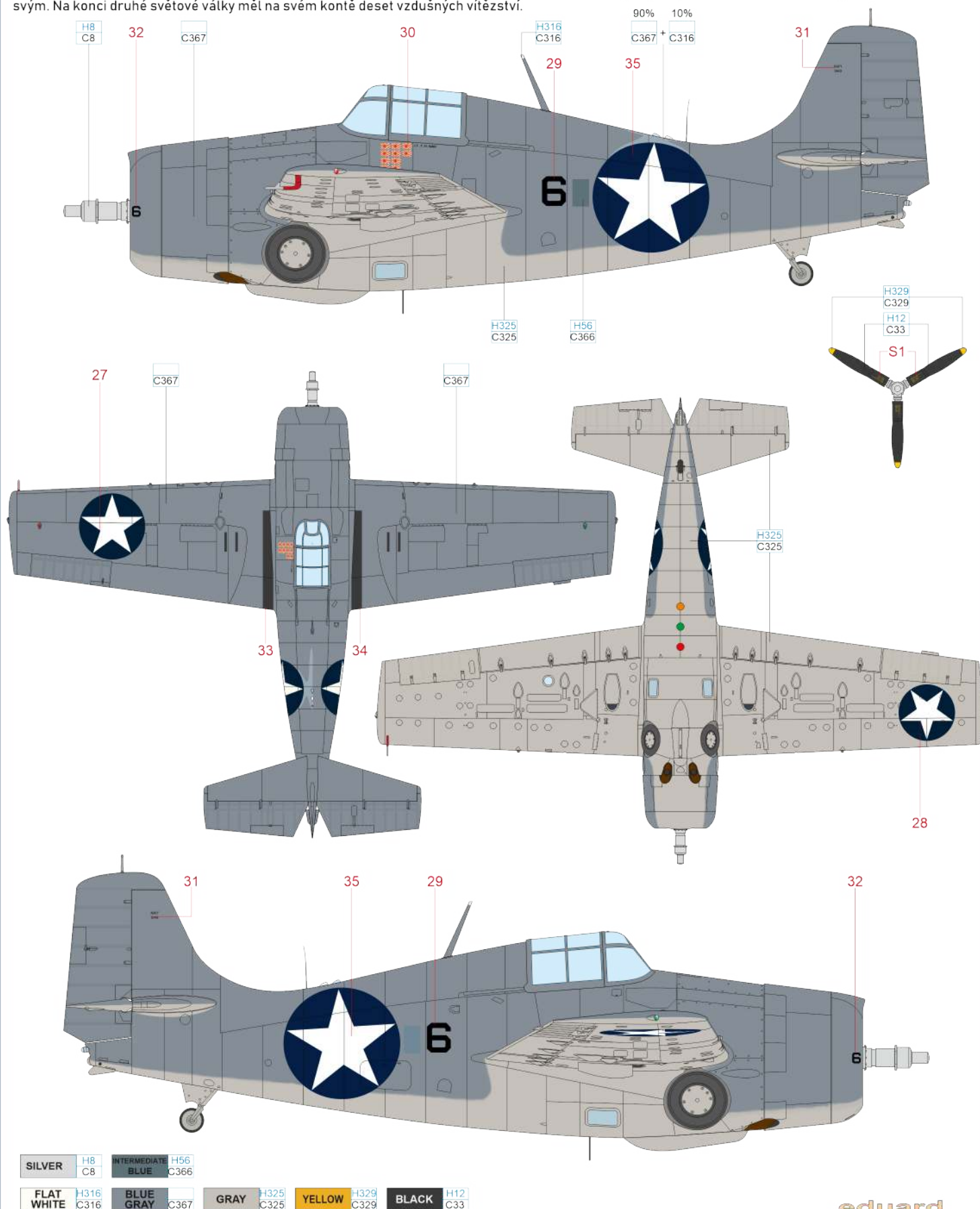
C VGF-29, Lt Cdr John T. Blackburn, USS Santee (CVE-29), listopad 1943

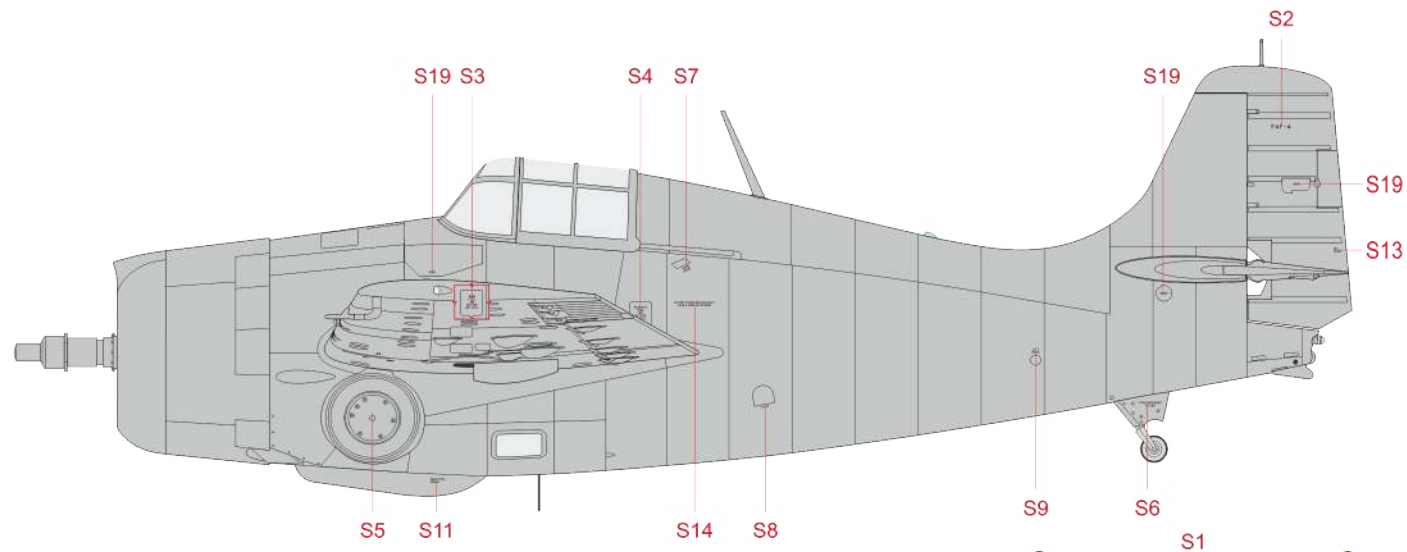
John Thomas Blackburn (narozen 24. ledna 1912) se stal prvním velícím důstojníkem slavné squadrony VF-17 Jolly Rogers, létající na F4U Corsair. Ještě předtím se mu ale podařilo dosáhnout statusu esa na Wildcatu. V roce 1933 absolvoval Námořní akademii a v roce 1941, kdy USA vstoupily do války, sloužil jako letecký instruktor. Ačkoli toužil dostat se do boje, byl přeřazen k létání s Brewstery Buffalo na Miami a musel několikrát žádat o přidělení k bojové jednotce. Nakonec byl pověřen sestavením a vedením VGF-29 na nové eskortní letadlové lodi USS Santee. Poté, co se piloti seznámili s Wildcaty v Pungo ve Virginii, se eskadra v říjnu 1942 nalodila na palubu, aby se zúčastnila operace Torch. První boj skončil katastrofou, protože piloti nemohli najít cíl kvůli špatnému počasí a poškozené navigační zařízení na palubě Santee je donutilo své Wildcaty opustit na padáku, nebo přistát na vodu. Sám Blackburn následně strávil tři dny v záchraném člunu, než ho zachránil torpédoborec. Krátce poté dostal rozkaz založit novou jednotku VF-17, druhou squadronu, která se dostala do boje s novými F4U Corsair. Blackburn dosáhl ve druhé světové válce 11 vítězství a v roce 1945 se stal velitelem letecké skupiny CAG 74 na palubě nové USS Midway (CVB-41), které velel v letech 1958 až 1959. Po válce pracoval v Pentagonu a byl jedním z prvních pilotů proudových letadel u námořnictva. V roce 1962 odešel do důchodu a začal pěstovat vinnou révu a chovat zlaté retrívry v Kalifornii. Zemřel 21. března 1994.

D VMF-111 (121), 2Lt. Thomas H. Mann, Samoa, jaro 1943

Marine Fighting Squadron 121 (VMF-121) byla aktivována 24. června 1941 a přijala přezdívku The Green Knights (Zelení rytíři). Bojové operace zahájila s letouny F4F Wildcat, které později vyměnila za F4U Corsair. Od října 1942 se její piloti účastnili bitvy o Guadalcanal a bojovali také z předsunutých leteckých základen na Bougainville a Emirau. Dne 15. září 1944 se Green Knights vylodili na Peleliu a z této základny bojovali až do 25. července 1945. Jednotka byla deaktivována 9. září 1945. Během války se čtrnáct pilotů VMF-121 stalo stíhacím esem a celá jednotka sestřelila 208 japonských letadel, z toho 165 při letech na Wildcatech. Second Lieutenant námořní pěchoty Thomas H. Mann, Jr. přišel k VMF-121 od VMF-224 a stal se s pěti vítězstvími esem v bojích nad Guadalcanalem. Dne 11. listopadu 1942 vzletl spolu s ostatními, aby zachytil formaci japonských bombardérů Aichi Type 99. Tři z nich se mu podařilo sestřelit ještě předtím, než byl sám sestřelen. Při přistání na vodě přišel o sedm zubů, k čemuž se přidala bolestivá zranění, která utrpěl nepřátelskou palbou. Mannovi se ale podařilo dosáhnout pláže malého ostrova v souostroví Tulagi a po týdnu se dostal na kánoí s pomocí domorodců ke svým. Na konci druhé světové války měl na svém kontě deset vzdušných vítězství.

Stenciling of the Wildcats was rather individual.
Look at the reference whenever possible.

